

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 57

II Legislatura

Any 1988

PRESIDÈNCIA DEL MOLT EXCEL·LENT SENYOR
ANTONI GARCIA I MIRALLES

Sessió Plenària Número 34

TERCERA REUNIÓ

Celebrada el dia 22 de setembre de 1988

SUMARI

Comença la sessió a les deu hores.

(Ocupa la Presidència el Molt Excel·lent Senyor ANTONI GARCIA I MIRALLES.)

- Intervenció del Diputat Il·lustre Senyor MAYOR I PENADÉS, del Grup Parlamentari Mixt.
- Intervenció del Molt Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, JOAN LERMA I BLASCO.
- Torn de rèplica del Diputat Il·lustre Senyor MAYOR I PENADÉS, del Grup Parlamentari Mixt.
- Intervenció del Molt Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, JOAN LERMA I BLASCO.
(Se suspén la sessió a les onze hores.)
(Es reprén la sessió a les onze hores, vint-i-cinc minuts.)
(Ocupa la Presidència el Vice-President Primer, Excel·lent Senyor SOLER I MARCO.)
- Intervenció del Diputat Il·lustre Senyor GUARDIOLA SELLÉS, del Grup Parlamentari Socialista.
(Ocupa la Presidència el Molt Excel·lent Senyor ANTONI GARCIA I MIRALLES.)
- Torn de rèplica del Diputat Il·lustre Senyor TÁBERNER I FERRER, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida-Unitat del Poble Valencià.
- Torn de rèplica del Diputat Il·lustre Senyor GUARDIOLA SELLÉS, del Grup Parlamentari Socialista.
- Torn de rèplica de la Diputada Il·lustre Senyora BARBERÀ NOLLA, del Grup Parlamentari de Alianza Popular.
- Torn de rèplica del Diputat Il·lustre Senyor GUARDIOLA SELLÉS, del Grup Parlamentari Socialista.
- Torn de rèplica del Diputat Il·lustre Senyor CRESPO SAMPER, del Grup Parlamentari d'Unió Valenciana.
- Torn de rèplica del Diputat Il·lustre Senyor GUARDIOLA SELLÉS, del Grup Parlamentari Socialista.
- Torn de rèplica del Diputat Il·lustre Senyor GOZALBO HERRERO, del Grup Parlamentari de Centro Democrático y Social.

- Torn de rèplica del Diputat Il·lustre Senyor GUARDIOLA SELLÉS, del Grup Parlamentari Socialista.
(Se suspén la sessió a les dotze hores, quinze minuts.)
(Es reprén la sessió a les dotze hores, quaranta-cinc minuts.)
(Ocupa la Presidència el Vice-President Primer, Excel·lent Senyor SOLER I MARCO.)
- La Presidència anuncia que la sessió es reprendrà el proper dia 27 de setembre, a les onze hores.
(S'alça la sessió a les dotze hores, cinquanta-cinc minuts.)

PLE DE LES CORTS VALENCIANES CELEBRAT EL DIA 20 DE SETEMBRE DE 1988

(Sessió corresponent al matí del dia 22, s'inicia a les 10'00 hores, sota la Presidència del Senyor García i Miralles).

El Sr. President:

Continua la sessió.

El Senyor Diputat Don Pere Mayor té la paraula en representació del Grup Mixt.

El Sr. Mayor i Penadés:

Senyor President.

Senyores i Senyors Diputats:

Molt Honorable President de la Generalitat Valenciana:

Vosté, Senyor President, ens ha assegurat, com fa sempre i ja és costum, que l'economia va bé, que només queda un problema social greu, l'atur, que es resoldrà si l'economia va millor encara, amb deu o dotze anys més de creixement accelerat.

En la pràctica, tot aquest discurs sobre la bona marxa de l'economia, el comportament dinàmic, la modernització, la innovació i tota la pesca, significa simplement que creix el PIB.

En la meua opinió, les dades que vosté ens ofereix, i el debat habitual al voltant d'aqueixes dades, amaguen tantes coses com les que desvetlen, pitjor encara: ens donen una imatge distorsionada de la realitat.

Cal descomptar els costos socials i ecològics d'aqueix creixement. Ja ho han dit alguns que m'han precedit.

Faena difícil, certament, les dades relatives als costos socials no són tan abundants ni precises com les que fonamenten l'autobombo. I les dades sobre la degradació medio-ambiental són escasses, disperses i difícilment quantificables tot, i que no vindria mal, que el Govern Valencià encetara un treball estadístic al respecte, com ja es fa a molts països europeus. Tanmateix, són molts els símptomes que fan pensar que eixos costos són molt elevats, tant, que tal volta el resultat en termes de benestar és ja nul, o fins i tot negatiu. Realment, de vegades, em fa la impressió que les polèmiques entre vostés i l'oposició a propòsit de les xifres macroeconòmiques podrien comparar-se amb un debat sobre la distribució òptima de la càrrega en les bodegues del «Titànic».

No es tracta sols de saber si la velocitat de marxa és molta o poca. També és qüestió de saber cap a on anem. I de corregir el rumb si, com pareix, anem a tota màquina cap a un iceberg.

El comportament de la nostra economia és dinàmic; també ho és el comportament de qui pateix el ball de Sant Víctor. Ens cal aclarir el sentit d'aqueix dinamisme, Senyor President.

I això significa, segurament, altres conceptes i altres valors en el debat econòmic. Els de sostenibilitat. Un model productiu que no hipoteque de forma mortal el benestar dels valencians i valencianes del futur. El de conservació del patrimoni i els recursos no renovables i equilibri en l'explotació dels renovables per tal de fer

possible el manteniment del seu volum. El d'igualtat en la distribució de la renda i la riquesa que tant en parlen vostés. Sense ajornar-la al futur una i altra volta, com ara es fa.

Parlem, per exemple, dels costos socials. Vosté deia, fa sis mesos, que "el creixement de l'ocupació cavalca sobre el creixement de la producció". I ens recordava que el PIB havia crescut quatre coma set per cent en mil nou-cents vuitanta sis i el cinc coma tres per cent en el vuitanta-set. Un creixement considerable des de mil nou-cents vuitanta-dos. I, mentrestant, l'atur continua al mateix nivell que en mil nou-cents vuitanta-dos. I si, alguna volta, el creixement de l'ocupació ha anat muntat en el de la producció, més aviat sembla que ja fa temps que s'ha caigut d'aquest cavall.

També conec la seua resposta habitual.

Que sí que es crea treball, que l'ocupació creix, que el problema rau que també creix la població activa, que tot aniria be si les dones i els joves no tinguessen la dèria de posar-se a treballar ara en faenes reglades i estadísticament computables. Certament, però vostés saben que els percentatges de població activa estan lluny encara dels nivells europeus, President, dels nivells europeus. ¿No sé si esperaven l'uropeització de la tecnologia, de les empreses, de les estructures productives, però no dels comportaments i expectatives de la població!

Vostes s'entossudeixen a continuar lligant la solució del problema de l'atur al creixement. L'experiència dels darrers anys és la d'un moderat creixement amb una taxa d'atur empantanada a nivells escandalosos. En realitat, l'obstinació en mantenir els ulls tancats davant l'evidència sembla més bé motivada ideològicament. Ho deia Walich, un economista ortodox, maníac i apologeta del creixement: "El creixement és un substitutiu de la igualtat. Mentre hi ha creixement, hi ha esperança, i aquesta fa tolerables diferències molt grans en els ingressos".

Nosaltres tenim la convicció que caldria comptar moltes d'aquestes coses entre els costos socials del model de creixement vigent: el manteniment de taxes elevades d'atur, la taxa de cobertura escandalosament baixa dels subsidis de desocupació, l'ampliació persistent de les bosses de marginació (i això per no parlar d'altres costos relatius a la salut pública, a la seguretat ciutadana, a l'equilibri psicològic, a l'stress, a la qualitat de vida en les ciutats, etcètera).

Potser ja és hora de començar a concretar polítiques orientades a la redistribució directa del treball i dels ingressos. Quelcom d'això, pensem, està en la base del descontent dels sindicats de classe, en la seua persistent reclamació d'un gir social.

Caldria descomptar, també, en un balanç més realista del benestar social, els costos associats a la proliferació del treball precari, també ho denuncien els sindicats, i amb força raó. És veritat que podrien dissenyar-se actuacions d'emergència, provisionals. Però no sembla que es tracte només d'això. De fet, el període recent de creixement ha vingut acompanyat de molts elements alarmanants en aquest terreny. Més encara, d'una sospitosa mentalitat, que comença a veure com a solució de coses que, en el millor dels casos, no passen de ser un tracta-

ment d'urgència de més que dubtosa qualitat. Un alt càrrec del seu Govern deia no fa molt als treballadors de la fàbrica alacantina d'INESPAL, preocupats pels rumors de tancament de la factoria: "No sé per què es preocupen vostès, si a la Comunitat Valenciana es pot viure prou bé muntant una paraeta de pipes".

Potser, convindria, Senyor President, un aclariment per la seua part, una resposta a la següent pregunta: ¿inclou el model de creixement del País Valencià impulsat pel seu Govern una espectacular multiplicació del nombre de paradetes de pipes?

Sense dubte, la seua resposta ens ajudaria a valorar millor la relació existent, en el nostre cas, entre creixement i benestar social...

I parlem també dels costos ecològics. Les previsions de creixement de l'economia valenciana inclouen, és clar, coses com les que analitzaré a continuació.

L'acceleració de l'especulació immobiliària en el litoral, amb els problemes consegüents de destrucció de zones humides i altres ecosistemes valuoses i de pressions fortíssimes sobre els aqüífers. El President de la Diputació d'Alacant, parlant dels problemes que per al creixement del sector construcció-turisme representa la manca d'aigua a les comarques del sud, declarava fa poc: "Aquesta expansió caldria limitar-la si no fos harmònica amb el medi ambient i amb les possibilitats del territori en el qual ens trobem, però no per manca d'aigua". Aquesta és una opinió particularment desencertada.

Perquè, en realitat, aquesta expansió fa ja molt de temps que no és harmònica, ni compatible, ni amb el medi ambient, ni amb el territori, ni amb les reserves d'aigua que hi ha a l'abast.

Els recursos hídrics estan multiplicant els senyals d'alarma. On no és simple mancança, és salinització, o nitrificació. La insensibilitat enfront d'eixos senyals d'alarma esgarrafa. Perquè no es tracta només del cec descens d'un responsable provincial socialista. Una nova bogeria desenrotllista està guanyant un sector important i poderós de la societat valenciana. Una bogeria que no anuncia res de bo. En determinats sectors benestants de la muntanya alacantina, s'escolten arguments d'aquest caire: "Ja n'hi ha prou de donar aigua als pobles de la costa; el que hem de fer és quedar-nos-la i fer els xalets nosaltres". No cal dir que el problema no és que s'esgoten els nostres aqüífers i que es fa amb benefici miop i a curt termini que això pot comportar: el problema és d'ordenar el territori i de limitar el creixement a un nivell que assegure la renovabilitat de les nostres reserves, explotant també racionalment fonts ara no utilitzades, com pluja, reciclatge, aigües torrencials, etcètera, i aplicar la legislació existent.

En moments de desesperació, algú pronuncia l'abracadabra: ¡transvassament! a voltes, sembla com si el Xúquer fos l'Amazonas.

No ens oposem, ben al contrari, a una distribució solidària dels recursos hidràulics. Sí ens oposem a qualsevol solució parcial que justifique l'expoli accelerat i que ens porte, en pocs anys, a una reedició més greu i desesperada del problema. Tota solució ha d'incorporar elements d'ordenació racional del territori, de limitació severa dels usos malbaratadors de l'aigua, de limitació extrema dels impactes mediambientals i, sobretot, fonamentar-se sobre una base de sostenibilitat, que la solució no siga pa per avui i fam per demà.

El sector immobiliari mourà aquest any, només a les comarques del sud centcinquanta mil milions de pessetes. És creixement que beneficia alguns sectors, que beneficia clarament un grapat d'inversors estrangers. És també, clarament, un creixement que implica pèrdua de

benestar per a bona part de la població de les comarques afectades. Des del nostre punt de vista, una classe de creixement no gens desitjable.

Dit siga de passada. Alguns s'han escandalitzat per la nostra proposta de dedicar quatre mil milions de pessetes a ajudes al tercer mon. En realitat, una societat que dedica centcinquanta mil milions a desfer i arruïnar el seu litoral, ben pot dedicar una part ínfima d'eixa quantitat a introduir una miqueta de justícia en el món, i no ens passaria res, Senyor President.

I també és creixement, com dubtar-ho, l'expansió de València i altres ciutats a costa de l'horta. El PGOU de València implica creixement. I també destrucció, concretament, de terres agrícoles extremadament valuoses. ¿Descomptaran això? ¿A quin preu? ¿De debò pensen que és suficient descomptar al preu d'expropiació segons els criteris actuals? ¿Què diran d'això els valencians i valencianes del futur? El problema depén de vostès. La Conselleria d'Obres Públiques ha d'aprovar el pla. ¿Passarà igual que a Benitatxell —¿li sona Benitatxell?— ¿I a tants altres indrets? Esperem del seu Govern que no autoritze en el PGOU de València, l'ocupació de terrenys d'horta, ni la urbanització a zones de marjal o dins del Parc Natural de l'Albufera.

Nosaltres estem a favor del creixement intensiu, no de l'extensiu. Per això estarem alerta quan se'ns ofereisca, amba retòrica tecno-mocerna, una simple reproducció mecànica del model salvatge dels anys seixanta: construcció a tot arreu, turisme, inversions estrangeres, salaris baixos, etcètera.

Vosté parla dels èxits aconseguits en matèria de política econòmica. Però, si bé és cert que durant els últims anys s'ha travessat per una etapa d'elevat creixement, no és menys cert que el País Valencià està obtenint cada volta menys beneficis d'aqueixa conjuntura favorable, la qual cosa té uns clars efectes regressius en la redistribució de la nostra renda i en el benestar de les capes socials menys afavorides.

Perquè, com vosté, Senyor President, recordarà, entre que en la mitja de l'Estat es produïa durant l'any mil nou-cents vuitanta-set una acceleració en la taxa de creixement del PIB en termes reals, el nostre País passava a ocupar un discret desé lloc en el conjunt de les Comunitats Autònomes ordenades en base al criteri de major a menor creixement, és a dir, set posicions per baix del lloc ocupat en mil nou-cents vuitanta-sis. I durant el present any, no pareix que s'haja produït cap millora en aquest aspecte.

D'això pot donar proves el fet que la creació de llocs de treball, encara que fos positiva en els primers mesos de l'any, haja presentat el menor creixement des que a mitjan del vuitanta-sis començà la seua actual tendència ascendent.

O el fet que les nostres exportacions, tradicionalment un dels factors més dinàmics de la nostra demanda, també hagen presentat un menor creixement a nivell de l'Estat en la primera meitat del present any, trencant així la tendència que, en termes comparatius, mantenien des de feia molts anys.

Ja he esmentat el menor augment que experimenta el nombre de participants en el repartiment de la renda generada. Si s'uneix a això l'acceleració de la tendència cap a l'augment dels excedents empresarials en detriment dels salaris reals, com ho mostra l'ampliació del diferencial d'inflació existent entre el nostre País i la resta de l'Estat —quasi un punt percentual— s'obté una clara confirmació del que he manifestat abans. I cal no oblidar que estic parlant de les diferències entre perceptors de rendes salarials i perceptors de rendes de capital. Si a

això afegim la situació del col·lectiu de persones que no perceben cap tipus de renda, arribarem a la conclusió que la realitat resulta prou diferent des d'un punt de vista social, de la que vosté ens ha volgut oferir en la seua exposició el passat dia.

Sobre l'agricultura i la ramaderia només vull portar ací uns pocs aspectes.

En primer lloc, tenim el plet de les Cambres Agràries, perillades sense que hagen estat substituïdes en la pràctica per organismes que s'ocupen de les funcions més necessàries que tenien: els camins i la policia rural.

En allò que té competències, la Generalitat ha d'impulsar Consells Locals Agraris que vetlen per aquestes qüestions, tan importants. En allò que siga competència de l'Estat, el Consell ha de vetllar perquè s'actue d'acord amb els interessos dels agricultors valencians.

Hem d'eixir d'una situació en què sobreviuen, mal que bé, unes Cambres ja obsoletes, en les quals els llauradors no confien —i la prova és que es neguen a cotitzar per a elles—, mentre no es promou l'aparició d'institucions substitutòries eficaces.

Hi ha també la qüestió del Comitè de Cítrics, on els sindicats i les cooperatives, considerant-se poc representats, es neguen a treballar i que son, per tant, ara com ara, un organisme dels comerciants. També ací la Conselleria s'ha de preocupar perquè el Govern Central promoga un Comitè on estiguen, al cinquanta per cent, al cinquanta per cent, el sector de comercialització i el sector de producció, encara que a alguns no agrada.

¿Què s'està fent, d'altra banda, per a crear el Banc de Terres propugnat en el discurs d'investidura, com a instrument d'intervenció pública en el mercat de la terra, per a regular-lo? ¿S'està intervenint perquè el Govern Central actue en aquest sentit?

Hi ha en aquest moment, arreu del país, un notable moviment de transformació de secà en regadiu. Moltes d'aquestes transformacions es fan en llocs amb notable falta d'aigua, perjudicant el regadiu ja establert i, en ocasions, com a forma d'invertir capitals més enllà del control fiscal. Creiem que caldria limitar això d'acord amb una política clara sobre els recursos hídrics del País.

Pel que fa a la Ramaderia, s'ha creat un cos de veterinaris propi, que està encara actuant en precari, perquè és una reforma ben intencionada, però tímida. Mentrestant, es cobren taxes per certificar sobre trasllat d'animals però sense que s'efectue la inspecció.

Hi ha, finalment, el tema del pas dels cítrics marroquins, sobre el qual ja ens vam definir en les Corts. Però, no s'estan produint les contraprestacions necessàries per part de la Comunitat Econòmica. Ceiem que cal actuar per aconseguir que en mil nou-cents noranta-dos, any de l'Acta Única, s'acabe també el període transitori per a cítrics, hortalisses, etcètera, aconseguint un avanç, sobre el termini oficial de mil nou-cents noranta-sis.

Per que respecta als serveis socials, encara hi ha massa menors sense protecció en situacions d'indefensió, amb maltractaments i explotació laboral, i discriminació en el seu salari per raó de sexe, sense una resposta jurídica i social adequada. Ser jove continua sent una situació plena de perills, un risc sense expectatives. Hi ha greus mancances en la integració laboral i social de les persones amb minusvàlues, minories ètniques, ex-reclusos, immigrants, refugiats, etcètera. Que se suma al greu problema general de l'atur.

La Llei de Serveis Socials en curs de discussió no garanteix dotacions econòmiques escaients perquè els municipis més menuts i més desfavorits puguin desenvolupar una infraestructura de serveis socials i professionals adequada.

La Llei de Serveis Socials continua tenint unes orientacions benèfico-assistencials. No es garanteix el sou mínim indispensable per a cobrir les necessitats bàsiques de subsistència als aturats en situació de pobresa. Cap aturat en situació de necessitat hauria de quedar sense cobertura econòmica i social mínima i digna.

La política del seu Govern, President, ha estat incapaç de fixar uns directius i uns criteris generals en política sanitària.

El seu Govern no ha sabut definir els objectius generals en programes que donaren solucions als problemes de la població: Tant els que milloren l'estat de salut com els relatius a l'assistència al malalt.

¿Quina política sanitària fa el Consell? pregunte, a banda de les declaracions de principis. La realitat és que la definició o concepció de la política sanitària que observem en la pràctica actual de la Conselleria i del Servei Valencià de Salut es fonamenta en la potenciació d'un model assistencialista, centrat en els hospitals, i en l'aplicació de criteris exclusivament tecnocràtics en la presa de decisió, impeding la participació democràtica dels ciutadans.

En aquest moment, l'assistència sanitària en general és totalment insatisfactòria.

El seu Govern és responsable d'haver acceptat, a més com a positives, les transferències de l'INSALUD, d'un INSALUD descapitalitzat amb greus dèficits de recursos materials: en infraestructura, equipaments i personal.

I, a més dels dèficits quantitatius els qualitius, massificació, llistes d'espera, descoordinació, desigualtats territorials i socials, centralització i manca de participació dels usuaris.

Aquests dèficits exigeixen una solució administrativa i organitzativa, d'una banda, però és necessari un suport pressupostari que la valoració de les transferències no contempla, i que, per tant, ara mateix arrossega la Generalitat. Ja ho vorem en el seu dia.

La distribució del pressupost de mil nou-cents vuitanta-vuit no reflecteix un coneixement de les necessitats sanitàries de la població valenciana. La Conselleria de Sanitat i Consum ha estat incapaç de preparar un pla de salut del País Valencià. Això significa que no coneix la realitat sanitària, i per tant, no pot planificar globalment ni programar les solucions prioritàries i addients per a la població. Si no coneix els objectius evidentment tampoc no pot pressupostar-los.

Vostés no tenen la voluntat política de resoldre aquestes necessitats, que depenen, en quant a la planificació, del Consell.

Una altra cosa és que el capital d'inversions és necessari renegociar-lo amb el Govern Central per a donar una solució econòmica a una situació que, de seguir per aquest camí, no permetrà l'objectiu de "salut per a tots i per a totes a l'any dos mil". Ans, pel contrari, condueix a la privatització del sistema sanitari.

No som catastrofistes. I sí volem parlar de falta de voluntat política per a fer la reforma de la salut pública, des del Govern Valencià, només hem de fer un seguiment del desenvolupament de la Llei del Servei Valencià de Salut, és a dir, de la possibilitat que té la Generalitat d'estructurar i organitzar els recursos i les funcions sanitàries d'est País.

La Conselleria de Sanitat i Consum, amb una incoherència absoluta, reglamentà que el compliment dels objectius atribuïts al Servei per la Llei que el creà com a organisme autònom, correspondrà "exclusivament", "exclusivament", a la Conselleria de Sanitat i Consum, la qual els realitzarà utilitzant l'estructura i mitjans del Servei Valencià de Salut. Aleshores, ¿per a què es va crear

el Servei Valencià de Salut? Hauria estat més fàcil assignar totes les competències a la Conselleria. Posteriorment, aquesta contradicció es verifica en la nostra opinió, en el fet que la Conselleria cedeix diverses funcions al Servei Valencià de Salut prèviament li havia llevat.

Per aquesta raó, i per altres que se'n deriven, Unitat del Poble Valencià va presentar en el seu dia recurs contencioso-administratiu contra el Reglament del Servei Valencià de Salut.

És d'una importància transcendental la decisió política de no haver organitzat les àrees de salut, estructures fonamentals determinades per la Llei del Servei Valencià de Salut.

Aquesta situació tan negativa, significa, d'una banda, que les decisions continuen centralitzades, i, d'altra banda, que l'atenció sanitària continua consistint en una sèrie d'actuacions desordenades que no responen a les necessitats sanitàries reals d'una àrea o comarca.

En tant que no s'han constituït els Consells de Salut d'Àrea, s'ha obstaculitzat la participació dels usuaris en la solució dels problemes sanitaris, i, per tant, la democratització del sistema.

És lògic que ens preocupe l'ensenyament a nosaltres, Senyor President, la Generalitat no té massa parcel·les amb competències plenes i és lògic que els ciutadans prenguen com a punt de referència, per a valorar les institucions autonòmiques, aquelles matèries de les quals el desenvolupament és responsable directa la Generalitat Valenciana.

En la seua compareixença de febrer, ja li concretàrem la problemàtica que patia l'ensenyament, tot advertint que la millor manera de solucionar-la era assumir l'exercici de les competències estatutàries en matèria d'educació i fer-les funcionar.

No cal recordar que la Generalitat va encetar el curs passat les negociacions amb els sindicats tard, ni que la no signatura per part de l'Administració dels acords amb la representació majoritària del professorat, ha enfonsat la credibilitat autonòmica en un sector tan bàsic per a la consolidació del País com l'ensenyament. La credibilitat de les nostres institucions és una responsabilitat directa del President de la Generalitat.

A la Unitat del Poble Valencià, com a partit progressista, li toca exigir una política progressista. L'elecció a finals de curs de nous directors als centres públics i l'actual tràmit parlamentari d'una nova legislació per als Consellers Escolars de diferents àmbits, fa oportú que ens detinguem a analitzar alguns aspectes de la participació i la gestió democràtica.

Actualment hi ha vora un trenta per cent de directors als centres escolars públics triats de forma provisional o imposats per l'Administració. No existeix un seguiment dels Consells Escolars municipals. Els d'àmbit comarcal, o de zona no s'han constituït encara, Senyor President.

Pel que respecta al Consell Escolar Valencià, òrgan superior de consulta i participació social en la programació general de l'ensenyament, ha desenvolupat les seues funcions amb una greu manca d'infraestructura i se li han furtat, en contra del legalment establert, debats tan importants com el de la nova Llei que el regularà.

Senyor President, no desconeixem la situació en què es troben aquests temes que hem tractat en altres Comunitats Autònomes. Li advertim, però, que no caiga en la temptació fàcil de dir sí al País Valencià s'ha constituït abans o després d'una determinada taula de negociació, un determinat Consell Escolar. Els òrgans de participació i de gestió democràtica són òrgans vius que no poden quedar en la pura elaboració de la norma. Crear òrgans de negociació o de participació que acaben en frustració,

en res beneficiarà l'escola, ni a les institucions, ni a la societat, ni a est país.

Dins de l'ensenyament, hi ha un qüestió que, com és lògic, també ens preocupa a Unitat del Poble Valencià: la de l'ensenyament del valencià i en valencià, hi distingirem tres aspectes.

Pel que fa a l'ensenyament del valencià; no hi ha cap seguiment sobre com s'aplica la Llei. La Conselleria no té cap interès en saber en quins centres s'està impartint l'assignatura o les condicions en què està ara segur que saben si es donen matemàtiques, o no; aquest desconeixement és molt il·lustratiu.

Pel que fa a l'ús del valencià en l'àrea d'experiències, hi ha una legislació confusa i fins i tot contradictòria, ja que per una banda es regula i de l'altra, a l'establir els nivells d'aprenentatge, s'accepta que no se'n done cap nivell, la qual cosa, com podrà comprendre, és de dubtosa eficàcia per a la normalització. Cal dir, per tant, que mentre l'àrea d'experiències no siga un fet, és impossible que els xiquets estiguen en disposició de conèixer plenament el valencià quan acaben l'escola.

Per últim, només hi ha ensenyament en valencià quan existeix una pressió social favorable, siga dels pares, siga dels professors d'un centre. L'Administració s'inhibeix, malgrat que una de les seues competències i obligacions és, precisament, promoure les línies en valencià.

D'una altra banda, s'ha de dir que és necessari incrementar el material didàctic. Pràcticament no n'hi ha i això exigeix un sobreesforç del professorat en la preparació de les activitats docents i dels Pressupostos.

Pel que fa a la política cultural, el Consell segueix la seua actuació d'aplicar importants pressupostos a algunes iniciatives, tot desentenent-se d'altres. Ja hem dit alguna vegada que les grans inversions en la creació d'infraestructures culturals són elogiades. Iniciatives com la creació de l'Institut Valencià d'Art Modern valen la pena. Però també hem previngut sobre la desconexió de la política cultural de la realitat de la societat per a la qual, lògicament s'aplica. Pensem que segueix eixamplant-se, sense resposta efectiva, la distància de les institucions en relació al món cultural. La cultura no té el tracte que demana com a motor de recuperació del poble valencià. I és perquè segueixen existint massa tabús, massa falsa prudència i massa prevencions.

A l'hora de reconèixer fets ben obvis. Això fa impossible el plantejament d'un diàleg cultural fluid i obert, sense censures ni autocensures, com ha de ser qualsevol diàleg cultural digne d'aquest nom. Al mateix temps, gestions que han implicat una despesa econòmica de centenars de milions de pessetes, no s'han vist acompanyades d'una rendibilitat cultural equiparable. És el cas, per exemple, de la primera temporada del Centre Dramàtic de la Generalitat, sobre la qual demanarem pròximament explicacions en aquestes Corts.

És necessari crear ja l'Agència de Medi Ambient, tal i com vam acordar Esquerra Unida, el seu partit, i el nostre, arran de la investidura del President.

Si no calgués aportar més arguments sobre la conveniència d'aquesta institució, serien prou els diversos exemples de descoordinació. En La Mata s'aprovà la creació d'un refugi nacional de caça per la Conselleria d'Agricultura. Mesos després, s'anuncia el projecte de Paratge Natural per les d'Obres Públiques. Als Columbretes, la vigilància del Parc Natural ha estat a càrrec, l'últim estiu, de voluntaris d'organitzacions ecologistes. Agricultura no té pressupost per a les tasques de guarderia; la Conselleria d'Obres Públiques sí, però no l'aporta, perquè el director del Parc és d'Agricultura.

S'ha parlat ací dels gravíssims problemes de la falta d'aigua.

Molt bé: resulta evident per a tots, que per a aprovar plans parcials cal que estiga garantit l'abastament d'aigua. Però, hi ha una sorpresa, en un any. La Comissió Territorial d'Urbanisme d'Alacant ha aprovat set plans parcials només a la Maria Alta (Dènia, Teulada, Pedreguer, el Verger, els Poblets i Benitatxell), i l'últim ja és un cas ben notable i ben conegut. Ha aprovat també dos plans parcials a la Marina Baixa (Altea i Benidorm), i dos camps de golf i el seu programa edificatori a Benidorm.

Si tot això no és fruit de la imprevisió, haurem de pensar que és un suïcidi. A la llarga si es vol, però suïcidi, Senyor President.

¿Què podríem dir sobre el procés de normalització lingüística que teòricament hauria d'estar portant endavant la Generalitat? Simplement, una cosa: aquest procés no existeix en la pràctica, per simple falta de voluntat de l'Administració, per simple falta de voluntat de l'Administració.

No s'està fent pràcticament res per a aconseguir que la normalització comence per la mateixa administració.

No s'ha fet res per a incentivar socialment la recuperació de l'idioma, per a crear una necessitat assumida per la major part dels ciutadans, de treballar en aquest sentit.

De fet, Senyor Lerma, ni tan sols s'estan complint les normes que el Consell dicta. Mirem un exemple. El vint-i-quatre de novembre de mil nou-cents vuitanta-sis es va decretar la retolació en valencià de les carreteres, els camins, les estacions ferroviàries, etcètera, foren de l'Administració Estatal, de l'Autonòmica o de qualsevol altra. Sobre això, dos anys després, pràcticament no s'ha fet res, amb l'excusa que no hi ha pressupost.

El nostre partit, amb el PSOE i amb Esquerra Unida, està treballant en una comissió de seguiment sobre aquestes qüestions. La veritat és, Senyor President, que encara hi ha molt per fer, no sols perquè es tracta d'una tasca molt gran, sinó perquè encara està per començar, després de tant de temps de Govern del PSOE en la Generalitat.

No puc deixar de referir-me a un dels projectes que també tots els que m'han precedit han fet referència a ella: la Ràdio-Televisió Valenciana.

La Ràdio-Televisió Valenciana de la manera més injustificable, el meu Grup i Esquerra Unida vam ser exclosos del Consell d'Administració de la Ràdio Televisió en la persona del professional de la informació que havíem presentat com a candidat. Amb la incomprensible aquiescència de la resta dels grups, el PSOE posà en pràctica la seua coneguda obsessió per "neutralitzar" qualsevol posició crítica activa i de defensa d'objectius progressistes i normalitzadors en organismes d'especial rellevància. I, de passada, aconseguir en aquell Consell una majoria que no li correspon, en absolut, d'acord amb la composició d'aquesta Cambra, i com he dit abans, amb l'aquiescència de la resta de Grups de l'oposició.

Entre les estranyes raons adduïdes per a aquella marginació antidemocràtica, es digué que el Consell d'Administració no havia de tenir característiques professionals i que la seua funció consistia en un suport i col·laboració totals amb el Director de la Ràdio Televisió Valenciana.

Bé, en els últims mesos hem assistit a la cerimònia grotesca d'un President del Consell d'Administració enfrontat aferrissadament al Director de l'Ens públic.

El President del Consell d'Administració de RTVV ha superat les tasques gerencials i empresarials.

Aquesta actitud sembla haver contaminat també l'actuació de tot el Consell d'Administració.

Oportunament demanarem explicacions sobre el treball concret realitzat per aquest Consell. La seua situació de tota manera, és, pel que hem dit, bastant anòmala.

Nosaltres donem marge de confiança, malgrat tot, a l'equip de professionals que ha de tirar endavant la RTVV. Ens mantindrem atents al seu treball, aportarem les crítiques i les opinions que creurem convenients i prestarem tota la col·laboració que se'ns demane per a aconseguir una televisió competitiva, de qualitat, oberta i capaç de contribuir decisivament a la normalització d'est País. Però la càrrega de descàrrec que sobre un projecte ja excessivament endarrerit ha abocat la peculiar actuació del Consell d'Administració, és responsabilitat dels Grups que es van considerar representants exclusius i excloents de la voluntat popular, no sols de vosté, Senyor President.

Les preguntes que vosté, Senyor Lerma, es plantejava, i ens plantejava, sobre l'anomenat estat de les autonomies, tenen una resposta prou fàcil per a Unitat del Poble Valencià. El País Valencià necessita que s'exerceixen realment totes les competències, les competències ja adquirides. I també que les ja adquirides s'amplien, per exemple, en temes encara reservats a les confederacions hidrogràfiques, el poder de les Diputacions, la supressió dels Governadors Civils, etcètera, podem parlar.

Ara jo li puc preguntar a vosté, ¿qui pot creure que el PSOE siga el partit adequat per a aconseguir més autonomia, o perquè el poble valencià recupere la consciència col·lectiva? Nosaltres, en tot cas, no ho creiem. Ben pròxima està l'actuació del Consell, plegant-se a la voluntat de Madrid en la qüestió de l'acord amb els ensenyants. I això només és una mostra.

Es aquesta falta de voluntat política valencianista el que explica que la commemoració de la Conquesta s'haja convertit en el que s'ha convertit i que vosté, Senyor Lerma, es puga permetre fer un discurs en castellà com sempre l'ha fet. Després de tot això, Senyor President, les seues preguntes sonen, inevitablement, a fórmula retòrica, i ací no podem perdre el temps en disgressions de saló.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. President:

Moltes gràcies.

Té la paraula el Senyor President.

El Sr. President de la Generalitat:

Moltes gràcies, Senyor President.

Molt breument per a contestar el representant del Grup Mixt en el sentit que és necessari saber del que es parla, quan es parla d'economia, especialment en el capítol relatiu a les polítiques d'oferta i demanda. I les polítiques d'oferta doncs tot el món sap que en allò que respecta a les nostres competències n'hi ha prou dificultats a l'hora d'exercir-les. I, per tant, jo diria que el noranta-nou per cent de les crítiques que ha fet ací estaven de més en est lloc, perquè difícilment podia exercir-se una cosa similar.

Però en tot cas, i insistint en el tema, jo diria, a més a més, que pràcticament fa la impressió que els discursos no escolten mai el que diu l'interlocutor perquè, sense cap de dubte, ha tornat a insistir sobre uns temes que em pareix que queden sobradament clars de la nostra economia.

Crec que, a més a més, eix model que planteja d'economia descentralitzada que fa referència a les paradetes es podria substituir per un altre més important, que és el

dels tenderetes d'UPV que venguen, fonamentalment, allò que els agrada a d'ells, que són espartenyas, sargüells i gramàtiques valencianes, que jo crec que pot tindre molt millor èxit en el futur com a potenciació de l'economia valenciana.

Però jo crec que hi ha que ser coherents en les polítiques, i en les polítiques no sols econòmiques, sinó en totes en general hi ha que ser coherents i mantindre posicions que després tinguen una repercussió en cadascun dels llocs on u té responsabilitats de govern.

I així, no es pot plantejar el tema dels problemes de l'aigua en uns llocs i en altres parapetar-se en no donar aigua a ningú. I no es pot pensar que u pot estar reclamant una política de desenrotllament en un lloc i oposant-se que existisca en un altre, i tot això són eix tipus d'incoherències que, lògicament, un representant d'un partit com el seu ha de tindre, però que jo crec que no permeten portar endavant un discurs com el que vosté porta ací.

I crec que hi ha que ficar-se d'acord en les coses que u vol, plantejant-les, i després complint-les també, ací i fora d'ací, en les Cambres, en els Ajuntaments, en la política diària, i, per tant, és difícil plantejar un discurs en una relativa credibilitat quan això, a l'hora de la veritat, no es compleix en els altres llocs.

Però jo li agraisc l'interés i voluntat en tots els temes que ha tocat. Crec que està molt bé que diga vosté allò del Comité de Gestió, ja fa algun temps que s'està treballant en eix sentit, en el qual sap vosté també que la Generalitat no té ninguna intervenció.

Està molt bé que vosté parle en termes generals que hi ha que frenar les transformacions de regadiu a on no n'hi ha aigua, em pareix molt bé, ara anem a vore a on és això, i com es fa.

I crec que en allò que respecta a les minories desateses i als Serveis Socials no té vosté ninguna raó en el que planteja, l'única raó que n'hi ha és que, efectivament, nosaltres som els que una demanda que existia soterrada l'hem despertat perquè hem començat a atendre eixos casos que abans no s'atenien mai. I som nosaltres, des d'ací, els qui hem creat, no la necessitat que existia, però sí la sensació clara que l'Estat, o en est cas la Generalitat, podia cobrir eix servei, cosa que fins fa molt poquet de temps la gent no havia pensat en absolut. Per consegüent, jo crec que si ara n'hi ha una demanda, que pareix que estiga per cobrir, és perquè anem, afortunadament, avançant en cobrir unes demandes que abans no tenien ninguna relació en l'Administració perquè ningú pensava que havien d'atendris. I jo crec que hem avançant tremendament en la cobertura d'eixos Serveis Socials.

I quant al tractament de les minories no es queixarà vosté perquè est Govern és el Govern que s'ha preocupat, fonamentalment, d'atendre eixes minories.

I en els temes de la Sanitat, jo crec que parlar d'això, dels criteris tecnocràtics i exclouent la participació democràtica i tot això, doncs significa no conèixer la realitat que estem vivint, que és tota la contrària, que és que n'hi ha més òrgans de participació que serveis oferim ja. I crec que això contribueix en molt que puguen parlar molts de moltes coses que a vegades ignoren prou bé.

Però, en tot cas, jo diria que n'hi ha òrgans de planificació molt clars, n'hi ha òrgans de participació molt oberts, n'hi ha moltes coses a través de les quals la gent pot manifestar la seua opinió. I el que n'hi ha sempre, al final, són uns recursos limitats i totes les grans idees xoquen en la forma de finançació.

Però li diré una cosa, si vosté planteja eixos problemes, i ja vorem els problemes que es plantegen després en el tema de finançació, jo li diré que en estos moments

em pareix recordar que estem en una participació de l'INSALUD del 10'18, que és superior al que ens toca per població coberta.

Això vol dir que inclús des d'eix terme estariem en una relativa situació d'insolidaritat respecte als demés perquè tenim més del que ens toca.

Però que a vosté això li pareix que és insuficient, a mi també, i, sobretot, li pareix que és insuficient la dotació en què varem rebre els serveis de l'INSALUD. El problema és que els serveis sanitaris, i tots els serveis en Espanya, doncs eren com eren quan els rebérem, i això no pot canviar fins que, afortunadament, anem convertint est país en un país més ric, més desenrotllat i, per consegüent, cobrim més dèficit i més serveis.

Però en el capítol relatiu al tema de l'Educació, jo crec que està tot dit també però, en tot cas, dir que el trenta per cent dels directors provisionals, eixos que vosté diu, o imposats per l'Administració, és perquè la propia LODE parla així, i quan u no té la majoria absoluta doncs hi ha que reconduir-se a eixa fórmula, i no és per una voluntat de l'Administració, sinó perquè la llei diu això. Per tant, doncs no crec que n'hi haja ninguna provisionalitat allí.

I jo, a més a més, estic convençut que en moltes ocasions eix tipus de coses ajuda que els col·legues funcionen millor, però això és una apreciació purament personal.

I crec que no té ninguna virtualitat la seua crítica.

I quant al tema que no n'hi ha en l'ensenyament del valencià ningun seguiment, jo li diré a vosté que n'hi ha seguiment en l'ensenyament en valencià, que vosté no es creu que l'ensenyament del valencià siga raquític i pobre, que funciona molt millor del que vosté haguera pogut pensar mai en la seua vida, i que com la seua missió, com a partit, era intentar denunciar totes eixes carències doncs vosté les denuncia. Però sap que no sols no existeixen, sinó que hi ha una dotació prou important i suficient en allò que respecta a l'ensenyament del valencià.

I que l'ensenyament en valencià s'ensenyava quan n'hi ha pressió social, doncs és evident que en les zones valenciano-parlants n'hi ha pressió social per a ensenyar en valencià i per això s'ensenyava, perquè si la gent estiguera en contra que s'ensenyara en valencià doncs, òbviament, no s'ensenyaria en valencià, com vosté sap perfectament. Perquè, a més a més, és que la Llei així ho diu.

I jo crec que allò de l'Agència del Medi Ambient, que vosté continua insistint, doncs jo pense que l'Agència del Medi Ambient podrà contribuir a arreglar algunes situacions, més a poderà contribuir a algunes situacions, que serà la panacea general això. L'Agència de Medi Ambient no resoldrà res que la voluntat política no estiga resolguent ja, però, en tot cas, és possible que agilitze algunes qüestions i per això estem treballant en la possibilitat de posar-la en marxa.

Però no crega vosté que la protecció del medi ambient, perquè existisca o no existisca una Agència va a pujar.

I en tot cas li vull dir que el de La Mata que vosté denunciava, "Refugio Nacional de Caza" no és un lloc per a caçar, sinó perquè no caçen els que es refugien allí. I no és, en absolut, contradictori, que això siga un paratge natural. I, per tant, no hi ha ningun problema de descoordinació.

Hi ha voluntat d'incrementar, és clar, la protecció dels "bixos" que puguen anar allí i no altra cosa.

Quant al tema que no existeix el procés de normalització lingüística, vosté és contrari a la percepció general que tenen els valencians respecte que el procés de normalització lingüística, entés com que es parle valencià

normalment, s'està portant endavant i que cada vegada es parla més que abans i que, és clar, el valencià té una categoria, un rang social, com a mínim, igual que el que tenia el castellà.

Jo crec que tot això s'està portant endavant. A vosté li agradaria que fóra més ràpid, i n'hi ha gent que segurament li agradaria que fóra més lent. És el que és, i és bo en un impuls important des de la Generalitat Valenciana.

Quant al tema de Ràdio Televisió, jo crec que això ja ho ha tret vosté moltes vegades, i els altres també. Però això que foren injustificablement exclosos jo crec que les justificacions les donaren vosté perfectament per a excloure'ls quan vostés negociaren en la resta dels Grups Parlamentaris no en el Govern Valencià, i, per tant, no tinc res que dir a eix respecte.

Ara, el que sí que he de dir, com sempre, perquè en això mostren la mateixa proclivitat que els seus amics de coalició, és que el fet que estiguen vostés no garanteix que n'hi haja crítica ni garanteix que siga democràtica. Ho garanteix exactament igual que el que siguen els altres, però en menor mida perquè els toca menys representació.

I respecte al tema de les competències, la seua resposta és la normal, i jo crec que quan més millor, però a l'hora de concretar no n'hi ha ni més ni millor, perquè realment estan totes contingudes en l'Estatut d'Autonomia.

I quant que el tema de la Commemoració, no es convertisca en allò que s'ha convertit, digam vosté en el que s'ha convertit i tal vegada puga contestar-li.

Res més i gràcies.

El Sr. President:

Moltes gràcies.
Senyor Mayor.

El Sr. Mayor i Penadés:

Moltes gràcies, Senyor President.

Mire, Senyor Lerma, en febrer passat recorde que començava el meu discurs dient-li que ens parlava de xifres macroeconòmiques i de temes d'economia que vosté no ens devia de parlar, perquè és que no tocava bola, vull dir, no mana de res d'això, ni pot influenciar el mínim, però el mínim. I ara vosté hui ho reconeix, efectivament. Però és vosté qui entra en eix terreny, qui vol que parlem de macroeconomia i, per tant, doncs hem d'entrar en eix terreny. Ara ja vosté, efectivament, reconeix que no cal que parlem de moltes d'aquestes qüestions perquè vosté no te competències, vostés no decideixen, efectivament. Vosté mateix ho ha reconegut i jo en això estic d'acord.

Pel que respecta al tema d'allò de les parades, doncs no sé, a la millor ens posem d'acord i podem muntar les parades de pipes i les parades d'espardenyes i saragüells conjunes, no li diria jo que no. Si dins de la seua política econòmica, això pot fer que creixa un poquet més el PIB i desenvolupa la política de creixement, doncs a la millor ens posem d'acord i ho parlem, ja ho parlarem fora d'ací i a vore si muntem les parades conjuntament.

Mire, respecte al tema de l'aigua i les urbanitzacions, efectivament, existeix la legislació que entenc que és bastant progressista, però no l'exerceixen, no l'estan exercint. I sols hi ha que pegar una ulladeta per les comarques del sud, sols hi ha que pegar una ulladeta i vorem la quantitat d'urbanitzacions que s'estan fent, o que s'estan gestionant per intentar traure l'aigua a cinquanta, o a cent quilòmetres, com a presentar eix permís com que

allí n'hi ha aigua per a poder construir, i algunes d'elles per a poder construir encara milers d'apartaments, milers d'apartaments. O reclassificació de terrenys on no es podia construir, com en Benitaxell, com a puntuals quan no són puntuals, per a poder construir.

A on el responsable d'eixa àrea, dins del seu Govern, rep als constructors per tal que allí es puga fer la urbanització. I vorem al final si es fan els tres-cents o quatre-cents xalets que es diu, o es fan el mil cinc-cents o els dos mil xalets.

I eixa és la realitat, eixa és la realitat respecte al tema de l'aigua. Vostés saben quina és la situació actual, com ho sabem tots, vosté ho saben. Però vostés segueixen deixant que es puga construir en eixes comarques i en eixos llocs existint eixos problemes.

I quan tinguem el problema creat, quan ja estiga el problema ben creat, aleshores de l'erari públic parlarem del transvasament, i dels diners públics és quan haurem de construir i dotar d'aigua eixes comarques i eixes grans massificacions.

I el problema real, perquè hi ha aigua, evidentment tots sabem que n'hi ha aigua en Aitana, n'hi ha que la poden baixar allí baix, efectivament que n'hi ha. Però la consumició de l'aigua d'eixos llocs, dintre de vint-i-cinc a cinquanta anys vorem com s'ha regenerat.

La consumició de l'aigua que regenera la naturalesa és molt inferior i per tant, l'única solució serà el trasvasament. Trasvasament que, per una altra part, ja ho he dit abans, sembla ser que el Xúquer és com l'Amazonas, perquè ha de donar aigua a tots, se suposa que també haurà de tirar aigua dolça al mar. I, per tant, doncs eixa serà la solució que, a més a més, es pagarà de l'erari públic, i entre tots haurem de pagar el servei d'allí.

Respecte del tema de les transformacions de terres de secà en regadiu, jo crec que vosté està cansat de vore-les. Supose que quan vaja per l'autopista, mirant una miqueta només a mà dreta —cosa prou fàcil per a vosté mirar una miqueta a mà dreta—, vorà, efectivament, les transformacions de secà en regadiu, les podrà vore allí, no cal que li ho explique jo. I, per tant, vostés no estan actuant amb conseqüència.

Mire, en el tema de Sanitat ¿què li he de dir? Ha reconegut que, efectivament, vosté també creu que és insatisfactòria, i jo també ho crec. Però el problema no és que ho crega vosté o jo, el problema és el que està dient la gent al carrer, els usuaris d'eixos serveis, eix és el problema. Els usuaris dels serveis que paguen els seus impostos religiosament, perquè, a més a més, són les capes socials menys afavorides, que sí que paguen els seus impostos a Hisenda, perquè les capes socials que més amaguen els seus impostos a Hisenda no gasten la xarxa pública de Sanitat, van a la privada.

Per tant, vosté reconeix que, efectivament, ni ha una gran mancança d'infraestructures.

Pel que respecta el tema que existeixen molt més òrgans de participació als quals ja es poden acudir, i que això és un desastre, en tot cas ho vorem quan es desenvolupen i es creen, perquè és que encara no s'han creat, és que encara no s'han creat. S'han creat els centralitzats, no els de comarques, de zona o àrea, com vulga dir-li.

Respecte al tema del trenta per cent que ha dit dels directors de centres, és la LODE el que ho marca, efectivament, però després el desenvolupament d'eixa part el podien fer vostés, i l'hagueren pogut fer d'una altra forma. Perquè de la forma que ho han regulat, de la forma que vostés ho han regulat estan impedit que això realment funcione. Estic totalment convençut que dins d'uns quants anys haurà de canviar això, i ahuran de canviar-ho perquè, realment, no funciona. Ara bé, igual-

ment no ho han de tocar perquè vosté sembla que sí que li agrada que existisca eix trenta per cent, i a la millor un cinquanta per cent, de nomenament directe perquè, realment, això és el que fa funcionar.

Mire, respecte al tema de l'ensenyament en valencià, existeix una legislació, la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, que han fet vostés, que no l'hem feta nosaltres, i que la signà la majoria també de l'oposició en el seu dia, que diu que vostés potenciaran, dedicaran un esforç important per a potenciar l'ensenyament del valencià en les escoles. Això no ho estan complint, això no ho estan complint.

Les línies que s'han creat en valencià és per la pressió social que hi ha des de baix, i algunes vegades en problemes.

No ha dit res del que es regula en el tema de la normalització lingüística, els Decrets que vostés fan que no han desenvolupat, que això està allí. I jo li he posat un exemple molt clar d'una normativa, i no l'han complida, des de fa ja uns quants anys, des de l'any vuitanta-sis, i estan governant des de l'any vuitanta-tres. ¿Perquè no ho fan? No ho entenc. Allò que és la retolació no ho entenc, com exemple molt concret.

Perquè no tenen voluntat política, perquè no s'ho creuen, segurament perquè no hi ha prou pressió per a que vostés facen això.

Mire, respecte al tema de Ràdio Televisió Valenciana no cal que ens allarguem molt.

Jo no he dit que el Consell d'Administració siga més democràtic i més participatiu si nosaltres estem. L'únic que dic és que si Esquerra Unida i Unitat del Poble Valencià estigueren allí representats, representaria realment la composició d'aquesta Cambra, que així no la representa, i tenen vostés la majoria quan no els tocaria tindre la majoria.

Amb això no vull dir que seria molt més democràtic o que funcionaria molt millor. Amb això vull dir que reflectiria la realitat dels electors d'est país. I eix Consell d'Administració no la reflecteix.

I també he de dir que —com li ho he dit abans en el discurs— que no sols té vosté la culpa, sinó també l'oposició, que accepta eix joc i que entra en eix terreny.

Mire, Senyor Lerma, hi ha qüestions que nosaltres les podem ací discutir i que possiblement discreparem. Vosté sempre utilitza la tàctica de desqualificar els contraris, és a dir, "que hi ha que informar-se més, vostés no vénen preparats, vostés no saben res, vostés no tenen ni idea d'est país...". I hi ha moments en què fa la impressió que vosté viu en un país i jo visc en un altre, i això que moltes vegades ens trobem pel carrer, per ací per la plaça, però vosté viu en un país i jo visc en un altre.

Vosté sí que està ben informat, vosté sí que ho sap tot, els altres no tenim ni idea.

Per tant, jo realment, en eixes argumentacions no sé el que està buscant, si és desqualificar a tota l'oposició dir que els altres no saben res.

I ara, en tot cas, ara utilitzarà la segona tàctica del Senyor Fraga Iribarne, com dia estos dies passats: La primera era la de fer l'acudit i la segona es la de poder contestar de veritat ara quan l'altre no pot replicar.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. President:

Moltes gràcies.

Senyor President.

El Sr. President de la Generalitat:

Gràcies.

Doncs mire, li vaig a contestar igual que l'altra vegada, no es preocupe vosté.

En allò que respecta a les parades ja sap vosté que pagant la corresponent llicència fiscal podem vendre tot a l'hora, però el model de desenrotllament no és eix precisament del que estem parlant.

Jo crec que ací jo no he reconegut que parlar de les xifres de macroeconomia ens supera. Parlar de les xifres de macroeconomia significa, fonamentalment, centrar el debat quan es parla de matèria econòmica. Però no per a influir sobre elles perquè difícilment això podria influir. Les polítiques nacionals influeixen en una certa mida, les polítiques regionals influeixen molt poquet.

Però, en tot cas, sí que han de saber què és el que està passant per a saber per a on han d'anar les coses, com evolucionen, i per a prendre posicions respecte a eixa situació.

Per tant, no té res que vore parlar de les xifres de macroeconomia per a continuació ser un responsable dels fets que pot ser-ho i no dels altres.

Crec que insisteix vosté molt en el tema de l'urbanisme.

Jo li vull parlar en serio no perquè no em puga contestar en torn de rèplica.

Nosaltres hem fet un gran esforç en matèria urbanística; nosaltres hem començat a racionalitzar mínimament el tema urbanístic. Vosté totes eixes urbanitzacions que veu ja estaven, en la seua major part, en la seua immensa major part, estaven ja fetes, abans de que arribarem nosaltres.

Altra cosa haguera sigut, probablement, que els Ajuntaments democràtics i la Generalitat hagueren vingut molt abans de l'any setanta-nou. Segurament estes coses que s'han produït ara no s'hagueren produït. Però sense cap de dubte, eixa responsabilitat que vosté nos atribueix no sols no està en la Generalitat Valenciana ni en els Ajuntaments, sinó que també hauria de reconèixer tot el contrari: Que si n'hi ha alguna responsabilitat en la Generalitat, i jo sume a d'açò també als Ajuntaments democràtics, és la d'haver intentat frenar l'especulació i la construcció desordenada i la d'haver procurat posar una certa racionalitat en el funcionament del nostre urbanisme.

I jo crec que tot això és un mèrit que correspon, no a un sol partit, sí, afortunadament, a la democràcia, i sí a la presència i a l'existència de la Generalitat Valenciana.

I tot això, doncs ací no ha de vindre vosté a dir el que vosté diu, vosté ha de vindre a dir el contrari, no perquè em satisfaga a mi, sinó perquè, estem cobrint les necessitats d'un poble que necessita una actuació clara i racionalitzadora en eixa matèria.

Jo li puc dir a vosté perfectament, respecte al que vosté em critica, la crítica dels contraris. I no sols li puc contar la crítica dels contraris sinó que, a més a més, li puc avalar amb dades clars, la quantitat de plans que estan paralitzats, i de construcció que està paralitzada, precisament perquè estem intentant racionalitzar això. I és, precisament, en tota eixa zona de la que vosté està parlant com la de creixement i especulació salvatge.

I és una cosa que, a la millor, al final ni els propis ciutadans ens perdonen perquè, probablement, eix gran esforç que estem fent siga poc comprés pel ciutadà que el que vol és construir ràpidament i tindre una expectativa de creixement i d'ocupació segur.

I estem fent un gran esforç, que vosté hauria de reconèixer, i no de denunciar el contrari. Això és el que hauria vosté de fer, si em permet que jo em prenga eixa llicència de dir-li-ho, és clar.

I tinga en compte una altra cosa.

Eixa política, en eix ambient, i sobretot en les poblacions afectades, és difícilment comprensible per al ciu-

tadà. De tal manera que no es dedique vosté a criticar la Generalitat, i dedique's vosté més a explicar eixa política per tal que vaja calant en la societat, que a la gent normal la política de la Generalitat, en matèria urbanística, li pareix excessivament progressista, i perdone vosté que li parle amb tanta claretat.

Defense vosté les coses com són i procure ajudar, i no el contrari, perquè vosté està ajudant que es puga continuar l'especulació en el plantejament que vosté fa. I he parlat ben clar.

I quan em trau, cada vegada que bé, el tema de Benitaxell, jo no sé a què fa referència en el tema de Benitaxell, perquè, que jo sàpia, allí s'estan donant explicacions racionals, clares i transparents, i vosté l'únic que fa és aprofitar una reivindicació loca que porta el seu partit i res més.

I això és un tema que a tantes vegades de repetir-ho, com dia est del CDS, la cosa esta de Meliana, o no sé què (és una broma), doncs resulta que vosté s'ho ha després això i diu: Bé, doncs els del PSOE no ho faran, però a la millor a mi em resulta. I ho he dit perquè no està present eh! (rialles...).

En definitiva, eix tipus d'acusacions que trau com a gran bandera, no sols no signifiquen res sinó que, a més a més, si ferem el que vosté diu i ens posarem al cap de la reivindicació del poble, probablement, ens ajudarien molt més del que vosté es creu en defensar anar contra la defensa de la natura que és, exactament, el que nosaltres estem fent, defensar la natura en totes les nostres actuacions.

Però, en fi, deixem eix tema. Ja li vaig dir que no estava per la qüestió de dir: Anem a intentar parar el creixement, sinó que anem a intentar racionalitzar el creixement a la possibilitat dels nostres recursos, però anem a intentar obtindre recursos també per tal que el creixement no es pare.

I això que dins de vint-i-cinc o cinquanta anys vorem com s'han regenerat tots els recursos, això que Keyne deia, i en valencià té una traducció que es diu: "Dins de cent anys tots calbs".

Ja vorem no, tot açò és una tesi purament maltusiana, la que vosté manté, i les tesis maltusianes han demostrat, com vosté sap, en la mosca del vinagre, que tot allò que creix després s'estabilitza. I, en definitiva, es pot produir una estabilització perfectament clara d'eix tipus de coses, i sobretot, hi ha que confiar en el futur i pensar que hi haurà coses que aniran millorant progresivament i anirem descobrint nous recursos i noves possibilitats. I vosté sap, perfectament, que tot això es pot i s'ha de fer.

I ja que vosté parlava dels òrgans de participació i totes estes coses de Sanitat, li diré que quan li he dit que ja s'han creat els òrgans m'ha dit: Sí, però és que no s'han creat en comarques. Si li haguera dit que ja s'havien creat en comarques m'haguera dit: Sí, però és que en el meu poble encara no està fet.

Jo crec que n'hi ha òrgans de participació molt clars i suficients per tal que la gent puga participar i discrepar si es planteja també en la Sanitat i en moltes altres coses, i, en definitiva, allí també hem fet un gran esforç.

Respecte al tema de mirar per l'autopista a la dreta per a mi no és difícil, sempre que s'està a l'esquerra mirar a la dreta és el primer que a u li toca, quan s'està a la dreta és més complicat mirar-se a si mateix. Jo crec que això és el que passa en algunes ocasions.

I en allò que respecta a la gestió de l'escola pública, pareix que a vosté li done pena dir: És que vosté voldria que fóra el cinquanta per cent... Doncs no es quede curt, o diga el cent per cent o diga que el que nosaltres hem fet ha segut, precisament, la Llei que permet que es puga

portar endavant el que s'ha fet ara, i no l'ha fet ara, i no l'ha fet vosté, l'han fet els socialistes en est cas, però en l'Estat.

I, per tant, permeta que creguem que el tema de la participació té un clar responsable que és el Govern, de l'Estat en est cas, i no el seu partit. Pareix que ho haja inventat vosté.

I quant a la pressió social per tal que es planteje l'ensenyament en valencià doncs jo li diria a vosté que no sé si refereix a la pressió social que fa que s'ensenyi en valencià o a la pressió social que fa que no se dega ensenyar en valencià.

En tot cas, jo crec que la pressió social sol ser, a vegades, la contrària i que el que estem fent és mantenir una política molt valenta d'ensenyament del valencià, i d'ensenyament en valencià, que vosté sap que progressivament en els últims anys ha anat creixent, en molt, els dos tipus d'ensenyament i, com li he dit abans, ni vosté mateix es creu el resultat positiu d'esta situació.

I que no reflecteix la realitat de la Cambra allò de RTVV, és evident que reflecteix la realitat de la Cambra, que es poden constituir majories sobre qualsevol cosa, com es demostrà, per exemple, al carregar-se els Pressupostos, es poden constituir majories que, en definitiva, porten endavant els seus projectes i que poden ser tot el més irregulars del món, en la que ningú després no se sent, en absolut, acomplexat per haver fet una majoria en ningú.

Però en tot cas, jo li dic que en est tema la responsabilitat més clara de la seua no presència no l'han de buscar en els demés, sinó en vostés mateix.

Però, per la resta, el comportament és perfectament democràtic, el de RTVV, i el que hi ha que jutjar no són les informacions que apareixen en els mitjans de comunicació al respecte del Consell d'Administració, sinó a la faena concreta que es va fent i l'emissió posterior que es faça per Ràdio Televisió Valenciana. I a partir d'allí segur que ens entendrem tots millor.

Res més i gràcies.

El Sr. President:

Moltes gràcies.

El Ple es suspén per cinc minuts.

(Són les 11'00 hores.)

(Es reprén la sessió a les 11'25, sota la Presidència del Vice-President Primer, Senyor Soler i Marco.)

El Sr. Vice-President Primer:

Es reprén la sessió.

Té la paraula l'il·lustre Diputat Senyor Guardiola.

El Sr. Guardiola Sellés:

Señor Presidente. Señoras y Señores Diputados:

El Grupo Parlamentario Socialista, en este momento final, casi ya, del debate sobre declaración de política general que ha hecho el Presidente de la Generalidad, tiene la sensación de que puede incurrir en cierta pesadez, por reiteración, por cuanto tras estar atendiendo, obviamente, tanto la intervención del Presidente Lerma, inicial, como la de los distintos Grupos Parlamentarios, y las consiguientes réplicas, nos ha parecido que, de nuevo, nos encontramos ante un debate, que me sabe muy mal decirlo, porque ya dije algo parecido en el último que tuvimos al respecto en el mes de febrero, digo, estamos en un debate en el que, de alguna forma, creo que se han ido perdiendo los papeles y se ha ido desenfocando lo que yo creo que es objeto de un debate de política general.

Cualquier observador, durante la sesión de estas últi-

mas horas, desde el martes a hoy, tendrá la impresión de que estamos ante un debate sobre la gestión del Consell, incluso hace un momento, un periodista me preguntaba la opinión del Grupo Socialista, ya al final del debate, y su primera pregunta era que: ¿Qué opinaba el Grupo Parlamentario Socialista en este debate de gestión del Consell? Yo le decía que no es un debate de gestión del Consell, a este periodista, y que estamos ante un debate en que el Presidente introduce un análisis sobre la situación política en la Comunidad Valenciana, que no tiene siquiera por qué ser exhaustivo ni repasar todos los temas, porque al final nos aburriríamos, porque cada año, y en este caso, como saben Sus Señorías, por imperativos del calendario al iniciarse la Legislatura con el debate de investidura en el mes junio-julio, tuvimos que ir saltándonos lo que era pauta habitual, y es que el debate fuera en septiembre, como lo es ahora, y tuvimos el debate hace muy poco, en febrero.

Y claro, si fuera un debate sobre gestión y un repaso general de todos los temas, sin duda que, al final, perdería sentido y perdería contenido, porque sería un cubrir el expediente, un quedar ante la galería como que hemos, realmente, pasado el trámite, pero sin llegar a utilizar, realmente, lo que yo creo que es la pretensión política de este tipo de debates sobre el estado de nuestra Comunidad.

Yo creo que hay otros trámites para analizar la gestión del Gobierno, hay otros trámites más concretos, ya no para analizar la gestión del Gobierno, sino para censurarla. Y siempre que hemos venido produciendo esos debates, será sin duda responsabilidad de todos, yo al menos he tenido la sensación de que si lo que se pretende es poner en común algo, compartir la reflexión para llegar a acuerdos que nos permitan entre todos mejorar la marcha de nuestra sociedad, hemos acabado casi siempre perdiendo bastante el tiempo.

Yo creo que el esfuerzo de ir encontrando la real significación de este debate es un esfuerzo que, sin duda, vamos haciendo todos en estas Cortes Valencianas, pero yo, en nombre del Grupo Socialista, creo que es necesario decir que no lo hemos conseguido, no lo hemos conseguido.

Las opiniones excesivamente partidarias que hemos venido escuchando en este debate, no ayudan a encontrar ese denominador común que nos sirviera para darle más potencia y más fuerza a la política valenciana.

Y Señor Presidente de la Generalidad, en esa dinámica debo decirle, y empiezo por lo que sería la pequeña crítica que el Grupo Parlamentario Socialista tendría que hacerle, en esa dinámica, Señor Presidente, al Grupo Parlamentario Socialista no le ha gustado excesivamente su posición a lo largo del debate.

Y me voy a explicar, para no llevar a engaño y para no crear equívocos con mis palabras.

Porque es normal, Señor Presidente, que desde el Grupo Socialista se deseara, especialmente ayer, tras algunas intervenciones fuera de texto, de contexto y de tiesto, que oímos, que usted, que además de Presidente de la Generalidad es socialista, hubiera sabido contestar con la dureza que requería a alguna de esas intervenciones.

Y, obviamente, al Grupo Parlamentario Socialista, en ese momento le hubiera gustado otra intervención por parte del Presidente de la Generalidad.

Ocorre, sin embargo, que cuando uno lo analiza y lo reflexiona se da cuenta que, en realidad, el Presidente lo que ha querido estar haciendo y manteniendo es una posición de Presidente de todos los valencianos, que ha de entenderla así el Grupo Socialista, que le parece muy

bien que usted lo haga así, Señor Presidente... (remors)... pero.

Señorías, yo creo que saben que he escuchado con mucha paciencia, como todos, cada intervención. Y lo que vengo diciendo a ustedes les parecerá, a lo mejor, que es una especie de retórica o de preparada salida para acabar alabando al Presidente de la Generalidad, cosa que yo creo que él se ha ganado en este debate... (riales).

Pero lo digo con toda sinceridad porque pienso que el Presidente ha intentado, desde hace mucho tiempo, venir a estas Cortes con la posición de quien, alejándose de sus postulados ideológicos cuando hace falta, aunque los tenga, es consciente de que ha de representar y gobernar a todo el conjunto de la sociedad valenciana, que sin duda, ni ha votado al partido socialista ni es socialista.

En ese sentido, creo que no se ha sabido comprender la generosidad con que se aborda este debate desde el Gobierno Valenciano y desde su Presidente.

Especialmente cuando, por la composición política de esta Cámara, y numérica, vamos observando cómo los distintos Grupos de la oposición vienen amagando, una y otra vez, anuncian el golpe —si me permite—, se les ve la puntita del puñal por debajo de la chaqueta, pero no acaban de rematar. Y hay como un indecisión respecto a cuál es el papel que cada Grupo se quiere asignar. Sabiendo, como se sabe, que el Grupo Socialista que está apoyando al Gobierno Valenciano, no cuenta con mayoría absoluta, sabiendo, por tanto, que numéricamente es posible otro tipo de mayoría en la Cámara, aunque fuera una de esas posibilidades contradictorias que podríamos un día contemplar.

Y por ello digo que no se ha sabido utilizar la generosidad del planteamiento del Presidente de la Generalidad para encontrar esos puntos en común que nos servirían para potenciar y fortalecer la política valenciana.

Se ha convertido, lo decía al principio, y lo dejo dicho una vez más, en un debate de gestión del Consell. Y no sé dónde, pues, encontremos un foro para poner en común nuestras reflexiones, sobre todo cuando esas reflexiones deben más que nunca ser puestas en común porque es necesario llegar a acuerdos en esta Cámara, y no en otro lugar, para que tengamos la posibilidad de aplicar una política mantenida, con rumbo mantenido, y con la fuerza suficiente para que después no pueda plantearse otro tipo de cuestiones o de reivindicaciones que también, continuamente, han estado preñando este debate, yo creo que en exceso, porque ése es otro tema que creo que también es reiteradamente contemplado por quien asiste a estos debates.

Suelen Sus Señorías de la oposición, en general, utilizar el debate para hacer reclamaciones o lamentos ante la Administración del Estado en materias que a todos nos interesan sin duda, sobre más o mejores infraestructuras, más o mejores, que de todo hace falta, inversiones por parte del Estado aquí.

Pero, Señorías, me reconcerán que, teniendo unas competencias concretas y unos muy importantes presupuestos en la Generalitat, deberíamos, en primer lugar, y especialmente, intentar analizar cómo ser más eficaces, más eficientes, cómo aplicar mejor o cuál tipo de política, en ese ámbito competencial y presupuestario como el que aquí tenemos.

No ha sido así en las intervenciones que he oído, e incluso la referencia lógica a los números, a los Presupuestos, yo creo que han sido excepcionales, no diré que no ha habido ninguna, pero han sido excepcionales.

Las propuestas de ir a más campos de actuación yo no las he visto acompañadas de la consiguiente pro-

puesta financiera que hiciera realista el planteamiento. Se ha hablado poco de números en ese ajuste.

Y ha habido, como decía al principio, alguna salida de tono; se ha hecho micción fuera del tiesto (rallies), y por parte de algún Grupo Parlamentario se ha tenido una actuación que creo que está muy en línea con alguna publicidad, generalmente conocida, y yo creo que de fuerte pegada y efecto, que hace la ONCE.

Yo he visto aquí cómo a algún Grupo Parlamentario, una vez más, le gusta aquello de cada día un "numerito", cada día un numerito. Porque no de otra manera entenderíamos propuestas que ayer por la tarde oímos, yo creo que totalmente esperpénticas, no basadas en ninguna realidad política concreta. Sí el "numerito", como digo, pero no en números concretos, no en el presupuesto que es al que yo creo que se debe ajustar cualquier tipo de planteamiento político que se quiera hacer.

Esa falta de referencia presupuestaria y financiera hace que, unida a lo que antes decía, tengamos la impresión, desde el Grupo Socialista, que la declaración que el Presidente Lerma nos hizo el primer día, pienso sinceramente que muy atinada en el momento en el que estamos, con la permanente referencia con nuestra progresiva incorporación a Europa, máximo reto para todos nosotros, que hace que sin esa referencia nada más vaya ya a tener sentido desde la acción política.

Yo creo que esa declaración hubiera merecido, y en el propio tono que se hacía por parte del Presidente, con continuas reflexiones generales y preguntas que él mismo formulaba en voz alta con la suficiente honestidad como para que hubieran tenido alguna respuesta más basada en la búsqueda de soluciones que en el lamentito de construir.

Y, por tanto, yo soy el primero que sufro y siento mi tono, que es un tono sé que de pesadez, ya al final, porque suele ser habitual, el que tengamos que hacernos estas reflexiones al final, tal vez sea porque el Grupo Socialista tiene que hablar en el último momento, y en una posición delicada en debates como éstos, en donde yo creo que no hay más remedio que volver a decirlo: Si los Grupos que en esta Cámara vienen ofreciendo la mano extendida, el Portavoz de un Grupo de progreso, podríamos decir, ayer nos anunciaba que, una vez más, tiende su mano, esa mano la tuvimos cogida un tiempo, y usted nos dio un tirón y se la soltó, Señor Taberner. Y sabe perfectamente, ha estado explicado, que nuestra vocación, desde el Grupo Parlamentario Socialista es, no la de estar gobernando por estar gobernando, como aquí parece que al final alguien pudiera tener la sensación, que es un ataque continuo y estos señores aquí quieren mantener el Gobierno, es la de mantener una política progresista contenida en el programa del partido socialista y que, efectivamente, podía tener grandes puntos de coincidencia con sus planteamientos, como así vimos, en aquellos acuerdos que para la investidura del Presidente Lerma se alcanzaron.

El tirón sabe usted cuál es, el tirón con el que se soltó sabe usted cuál es, sin dar tiempo a nada, y ayer ya se dijo aquí, por parte del propio Presidente Lerma, plantear una acción de desgaste sin otra pretensión, como pudimos ver con la devolución de los Presupuestos.

Esa mano tendida que usted dice que sigue estando a nuestra disposición la queremos, porque no puede ser de otra manera, porque con el Grupo Socialista yo creo que cualquier Grupo debería intentar obtener acuerdos más amplios que fortalecieran la política valenciana, lo he dicho ya tres o cuatro veces. Y para ello, sin duda, yo le reconozco, Señor Taberner, que hace falta que no diga-

mos tan sólo que todo lo que está en nuestro programa ahí está a su disposición. Un acuerdo, sin ninguna duda, nos lo parece, ha de suponer, cuando conviene, mutuas cesiones y la seriedad suficiente de, al menos, plantearse vocación de que dure un tiempo, más de quince días, más de los quince días que nos duró.

Señor Presidente, acabo planteando al Señor Presidente de la Generalidad la necesidad, sobre todo, de cara a las mociones que vamos a discutir dentro de un momento, de que las preguntas que Su Señoría se hacía al final de su discurso respecto al momento concreto de desarrollo de la autonomía valenciana, su reflexión respecto a la conveniencia o no de reforma estatutaria, su referencia a los techos competenciales, y la conveniencia, tras unos años de recorrido de nuestra autonomía, de volver a contemplar cuál era el marco, cuál es hoy, si nos está sirviendo o no nos está sirviendo, yo, Señor Presidente, le rogaría, en nombre del Grupo Socialista, que acotara y concretara la opinión de su Gobierno y la suya propia al respecto, porque ya digo que mucho me temo que en estas mociones que vamos a poder discutir dentro de un rato, éste pueda acabarse convirtiéndose en un tema central que no debo ser yo, ni hace falta, quien repita ni insista en la importancia que pueda tener para el futuro de nuestra Comunidad.

Decirle, porque alguien se lo tiene que decir, que estamos muy satisfechos de la gestión del Gobierno Valenciano, que lo está la gente en la calle, que se nota mejora fundamental en la Administración Pública Valenciana, que los Servicios Públicos van funcionando mucho mejor, aunque no nos satisfaga cómo funcionan, a nadie, porque es normal.

Y que, sin duda, en contra de la impresión que algunos pudiéramos obtener tras el debate, no está todo tan mal, ni muchísimo menos.

No he oído ni un solo reconocimiento desde ningún Grupo de la oposición a ninguna acción positiva del Gobierno, y como es evidente que ni todo está bien ni todo está mal, alguien debe decirle, Señor Presidente, que tenga la tranquilidad —yo sé que, además, usted lo sabe porque conoce lo que ocurre en la calle y tiene el pulso tomado a la sociedad— de que las cosas van mejorando y yo creo que a muy buena marcha.

Muchas gracias, Señor Presidente.

(Ocupa la Presidencia el Senyor García i Miralles.)

El Sr. President:

Muchas gracias, Señor Guardiola.

Senyor Taberner, per a rèplica.

El Sr. Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, Senyor President.

I molt breument per a replicar el portantveu del Grup Socialista de la Cambra.

Mire, Senyor Guardiola, nosaltres els tendrem la mà però jo crec que vostés no ens agarraren la mà, en pretendiren agarrar d'altra part (rallies). Lògicament no anàvem a deixar-los que ens agarraren d'eixa altra part.

Jo crec que s'ha explicat públicament, i s'ha explicat en aquesta Cambra, i jo ahir vaig fer una manifestació, crec que responsable, en el sentit d'admetre responsabilitats mútues.

Però, en tot cas, el que no li puc admetre, de cap manera, és que vosté novament retragui el tema dels Pressupostos, del nostre vot favorable a la devolució del Projecte de Pressupostos de mil nou-cents vuitanta vuit, per a dir que nosaltres estirarem i ens anarem d'eix apretó de mans, perquè no és cert, perquè no és cert.

Perquè vostés ignoraren no únicament el contingut

dels acords, sinó ignoraren la pràctica política de dos Grups que arriben a ficar-se d'acord en uns temes determinats.

I, efectivament, el Projecte de Llei de Pressupostos és la primera Llei important que concreta, d'alguna manera, eixa voluntat política de dur endavant eixos acords que signarem el seu Grup i el meu Grup.

I no foren vostès, no tingueren la sensibilitat per a parlar tranquil·lament, i abans d'iniciar el tràmit parlamentari en esta Cambra parlar tranquil·lament de com concretàvem en eix Projecte de Llei de Pressupostos els acords als que havien arribat el seu Grup i el meu Grup.

Dir-li que, malgrat tot, la responsabilitat d'Esquerra Unida davant de la societat valenciana i davant d'aquestes Corts, ens fa tendir hui, demà i sempre la mà per a contribuir a la governabilitat de les institucions valencianes. I tinga la seguretat que així ho farem.

Però no ens crega tan inocents com per a pensar que si els intents no són d'agafar la mà, sinó agafar altres parts de l'anatomia, Esquerra Unida tranquil·lament ho va a acceptar.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. President:

Moltes gràcies.

Senyor Guardiola.

El Sr. Guardiola Sellés:

Señor Presidente. Señorías:

Le dije lo de la mano, Señor Taberner, usted me dice que le cogimos otra parte del cuerpo, tal vez sea el convencimiento de que podemos estar juntos... (rialles) el que nos llevara a atraparle alguna parte.

No obstante, le diré que al hilo de estos tocamientos... (rialles) ...que usted plantea, lo cierto es que usted intenta despistar a la Cámara y, lo que es peor, a la opinión pública. Yo creo que usted eso no lo va a conseguir. Porque, aunque sea pesado, tenemos que contestarle cada vez que usted plantee estos temas.

El tirón de mano lo pegó su Grupo, Señor Taberner; los acuerdos no pretendían, como usted dijo ayer aquí, tan sólo el voto de su Grupo para el Señor Lerma, no pretendían eso para nada; los acuerdos pretendían estabilizar la política valenciana, conscientes como éramos, y somos, de que no tenemos la suficiente mayoría, con la suficiente humildad, después de las últimas elecciones, como para saber que es imprescindible propiciar acuerdos aquí.

Y aquellos acuerdos, en concreto, iban mucho más allá de la investidura y Su Señoría lo sabe, mucho más allá, con propuestas concretas, meditada, tras muchas horas de reuniones de cuantificaciones numéricas. Y al muy poco tiempo de haberlo suscrito, y de votar la investidura, su Grupo se rasgó las vestiduras ante el Proyecto de Ley de Presupuestos, y dígame si eso es inocencia, usted dice: No piense que soy tan inocente. Yo a usted lo tomo por cualquier cosa menos por inocente, Señor Taberner.

Y en ese sentido, le reitero, aquella mano la tomamos conjuntamente. Estaríamos dispuestos a hacerlo otra vez, pero, por desgracia, dos no se casan si uno no quiere, y ustedes no quieren matrimonio, y lo sabemos. Pero públicamente queda ofrecido una vez más, queda ofrecido una vez más públicamente.

No quieren ningún matrimonio porque tienen el análisis corto y electoralista de que la proximidad con el Partido Socialista perjudica al Partido Comunista. Y en ese sentido, su Grupo conoce perfectamente cuáles han sido nuestros ofrecimientos, sabe perfectamente que

aquellos acuerdos, que están escritos y firmados, y que ustedes ya se encargaron de distribuir ante la opinión pública, pueden ser leídos y releídos y verá cómo no se podían agotar con la votación en la investidura del Presidente de la Generalidad.

Pretendían algo más; no era, por tanto, lícito, entre comillas, políticamente, romperlos tan pronto, y no obstante, como usted ha dicho hace un segundo, no obstante nosotros hoy estamos de nuevo ofreciendo un tipo de diálogo que permita alcanzar algún acuerdo.

El diálogo por el diálogo, yo creo que al final es algo negativo, nos hace perder el tiempo, el diálogo ha de tener siempre la intención de convencer al otro para llegar a algún acuerdo. Eso es lo que intentamos, no estar aquí hablando por hablar.

E insisto, Señor Taberner, con el mismo tono amable que usted ha empleado, que si además de la mano intentamos algo más es porque había el convencimiento de que puede haber suficiente coincidencia entre Grupos que pueden compartir el deseo de una política de progreso, con la única diferencia de que nuestro Grupo lo está demostrando gobernando, con todas las dificultades posibles, y el suyo, con muy poca responsabilidad, no colabora ni está dispuesto a apoyar al Grupo Socialista en el Gobierno de la Comunidad Valenciana.

Muchas gracias.

El Sr. President:

Muchas gracias.

¿Señora Barberá?

La Sr. Barberá Molla:

Para réplica, Señor Presidente.

El Sr. President:

Perdón. Señor Crespo, he visto que se ha puesto de pie, ¿pide la palabra?

El Sr. Crespo Samper:

Si el Señor Presidente va a hacer el turno de réplicas...

El Sr. President:

Si piden la palabra las ordenaré.

El Sr. Crespo Samper:

Pido la palabra.

El Sr. President:

Pues tiene la palabra primero Doña Rita Barberá, después el Señor Crespo y después el Señor Gozalbo.

La Sra. Barberá Molla:

Gracias, Señor Presidente. Señorías:

Con el tono amable, y después de estas cuestiones matrimoniales, por aquello del refrán de que: "Entre marido y mujer nadie se puede meter", yo no voy a introducirme en sus cuestiones.

Lo que sí que quiero es que, en el tono más cordial, decirle, Señor Guardiola, que la descalificación global que ha hecho de la actuación de los Grupos de oposición a mí no me parece justa, y se lo voy a decir en un tono absolutamente cordial.

A mí no me parece justa porque, evidentemente, si usted piensa que el Presidente del Consell hizo un planteamiento de debate, es un hecho cierto que el Grupo de Alianza Popular respondió puntualmente a todas y cada una de las cuestiones y los interrogantes planteados por el Señor Presidente, y alguna más que él no había plan-

teado, y que considerábamos importante, como era el tema de la televisión.

Quiero decir que le contesté a todo, pero en la réplica del Señor Presidente, a la representación de mi Grupo, es cuando él no volvió a entrar en contestar a las propuestas que yo hacía a sus preguntas.

De hecho, inclusive, pues yo no conozco, al final de este debate, respecto de la intervención de mi Grupo, qué piensa respecto del Estatuto, qué piensa respecto de las infraestructuras.

Porque debo recordarle que los acuerdos los propuse yo, a través de Propuestas de Resolución, a las que invité a todos los Grupos de la Cámara y que, por cierto, me consta que están siendo conocidas por todos los Grupos de la Cámara.

Eso es lo que quería dejar absolutamente en su punto, porque están siendo conocidas por todos los Grupos de la Cámara, en su versión de Grupo Parlamentario o en su versión de Consell.

Que, ¿no le ha gustado la posición del Presidente Lerma en el debate? Yo lo comparto y lo comprendo, lo que me extraña es que quiera que lo rematen, tampoco es eso, Señor Guardiola. Se queja de que asomamos la puntita del puñal y que no lo rematamos, tampoco es eso.

Este ha sido en esta ocasión, al menos desde el punto de vista de mi Grupo, efectivamente, el foro de la reflexión.

Las reivindicaciones ante Madrid también entraban, porque forman parte de los problemas que han de resolverse en Madrid, porque forman parte de las necesidades de la Comunidad Valenciana. Y estamos en el debate de la situación de la Comunidad Valenciana. Y termino ya, también, absolutamente con toda cordialidad. Y, además, de verdad, de cordialidad, con amabilidad y con un intento de sonrisa.

Mire, yo creo que confunde alguna vez su posición en esta contestación última, porque yo comprendo que es difícil, no digo que no. Yo lo que pido es que, bueno, tampoco hacía falta descalificar a los Grupos. Yo creo que usted debe intentar, y ahora más que nunca, conservar su cargo de portavoz para cuando la oposición obtenga la Presidencia del Consell entonces debatir en plenitud la situación con cada uno de los Grupos.

En cualquier caso, cuando ha salido, y se lo digo cortésmente, he empezado a pensar, a hacer un repaso de la actual cartelera de cines o de televisión por aquello de que podía pasar alguna alusión.

Y la verdad, señor Guardiola, Portavoz socialista, creo que después de su intervención de hoy estamos ante una situación que viene, de alguna manera, a recordar el último film español más premiado internacionalmente. Creo que estamos ante unos socialistas al borde de un ataque de nervios.

Nada más y muchas gracias.

El Sr. President:

Muchas gracias.
Señor Guardiola.

El Sr. Guardiola Sellés:

Señor Presidente. Señorías:

Tan sólo para aclararle, o rectificar, o aclararle a la Portavoz del Grupo de Alianza Popular, o rectificar, si me equivoqué antes, el tono de mi intervención.

Yo creo que no he hecho, al menos no lo he intentado, una descalificación global de la oposición. Es más, con excepción del Grupo de Izquierda Unida, no he citado a ningún Grupo en concreto, muy conscientemente.

Pero he hecho distinción y creo que se ha entendido, Su Señoría, desde luego, sé que me ha entendido, porque es muy lista, entre la posición que yo aquí vi ayer entre cada uno de los Grupos que intervenían.

No ha habido descalificación global, créanme que no la ha habido. Al menos no había intención.

Que las mociones se van conociendo. Pues mire, nos ha sorprendido no conocerlas, y lo veníamos comentando los Diputados Fenollosa, Asensi y yo mismo, que nos sorprendía ese intento de que no nos enteráramos hasta el último segundo de las mociones por parte de todos los Grupos, no del suyo tan sólo.

¿Qué se pretende? ¿El jugar al escondite? ¿O pretendemos, realmente, poner en común lo que nos parezca bien o mal para llegar a acuerdos que mejoren la situación, como yo decía al principio?

Y ésa era mi queja, mi lamento público, en tono de reflexión, y metiendo ahí también, si hace falta, al Grupo Socialista, como necesitado de reflexión. O sea, que con ese tono lo dije y tenga usted todo el convencimiento.

Pero yo creo que en este caso, que usted incluso ponía como ejemplo de las mociones, que todo el mundo las conoce, pues, mire, el Grupo Socialista no las ha conocido. Y usted lo sabe perfectamente.

Segunda cuestión.

No me maree más, Señoría, cada vez que haya un debate de este estilo, diciéndome que yo confundo mi papel. Ya me lo dijo en el mes de febrero, en el anterior debate. Está en el Diario de Sesiones.

Intenté, incluso, hacer algo parecido a lo que hoy usted también ha intentado, si yo quería que remataran al Presidente Lerma con el puñalito.

Hoy viene lo del puñalito a raíz de una frase mía. Otro día era que si no me había gustado la intervención del Señor Lerma.

No hace falta que me explique más, porque creo que queda muy claro que no es ésa la situación, ni muchísimo menos.

No intente usted, por tanto, el maniqueo, como es costumbre; deje que corra por ahí el que lo sea, y cuando la oposición unida sea Gobierno, como usted termina de decir, ese momento en que ustedes despierten y se ponga de acuerdo en algo, me decía que entonces yo, como Portavoz, podré, el día que eso ocurriera, Dios no lo quiera, sin duda que yo no seré Portavoz del Grupo Socialista. Habrá personas más cualificadas que a usted le sabrán responder, Señora Barberá.

Gracias.

El Sr. President:

Muchas gracias.
Señor Crespo.

El Sr. Crespo Samper:

Señor Presidente. Señorías:

Las alusiones genéricas que el señor Portavoz del Grupo Socialista hace a la oposición pues son las alusiones de siempre, que no construimos, que simplemente venimos aquí a criticar y que no aportamos ninguna idea que valga nada.

Las alusiones a que algún Grupo mea fuera del tiesto, simplemente me parecen escatológicas y de muy mal gusto.

Si el único recurso que tiene usted para descalificar a algún Grupo Parlamentario, que no ha tenido usted la valentía de citarlo, es ése, pocos argumentos tiene usted dentro de su magín.

Con respecto a esa incitación que le ha hecho usted al Honorable Señor Presidente de la Generalidad, de

que sea más duro en las respuestas, le hace muy poco favor. El Señor Presidente de la Generalidad, cuando en un debate de política general está aquí, está para oír las críticas, no para criticar a la oposición. Porque si tiene el Gobierno, ¿qué más quiere?, ¿que desaparezcamos, Señor Diputado?, ¿que ni siquiera tengamos ya voz aquí?

La oposición cumple su función haciendo una crítica, la que fuere. Y cada Grupo Parlamentario es muy libre de enfocarla como lo estime oportuno. Y el nuestro la ha enfocado como siempre, en un sentido, no sólo de hablar de una gestión, sino de una cosa muy clara, de creer que la misión prioritaria del Gobierno de la Autonomía es aumentar el sentimiento autonómico de los ciudadanos de esta Comunidad.

Cada Grupo Parlamentario enfoca su crítica en el sentido que estima oportuno. Y, evidentemente, por ser oposición, no son coincidentes con el Grupo mayoritario que apoya al Gobierno.

Por lo tanto, Señor Guardiola, no incite usted más a una lucha verbal, o a una lucha increíble por parte del Presidente de la Generalidad en próximos debates, porque ésa no es su función. Como usted muy bien ha dicho, el Señor Presidente de la Generalidad es nuestro Presidente, no sólo el suyo.

Y aquí ha cometido usted un grave error. Porque la parte partidista que lleva usted como Portavoz del PSOE le ha hecho confundir la función del Presidente, que es de todos, porque democráticamente ha sido elegido, con la de su Presidente, su Secretario General.

Nada más y muchas gracias.

El Sr. President:

Muchas gracias.
Señor Guardiola.

El Sr. Guardiola Sellés:

Señor Presidente. Señorías.

Yo creo, Señor Crespo, que usted se ha dado muy pronto aludido con lo del tiesto. No sabía que tuviera usted esa costumbre (rialles)... porque yo hablé en general.

Me refería, en su caso, en contra de lo que acaba de decirnos, en contra de lo que usted acaba de decirnos, intento medir las palabras para no ofender a nadie porque no es mi intención...

El Sr. President:

(Dirigint-se el Senyor Crespo.) Le ruego no dialogue con el orador.

El Sr. Guardiola Sellés:

Decía que usted se ha dado por aludido en un tema al que yo, desde luego, no le puse nombre y apellidos.

Segunda cuestión.

Que en contra de su intervención de este momento, de hace un segundo, usted ayer no estuvo tan cortés ni educadito, y usted lo podrá reconocer, y tendremos el Diario de Sesiones dentro de unos días.

Y, evidentemente, creo que cuando yo he hecho mención a que al Grupo Socialista le apetecía haber visto ayer al Presidente de la Generalidad dando respuestas claras, que no duras, duras a veces también nos apetecen, Señoría, compéndalo, porque las merece alguna intervención, y me refería a la suya, sin duda.

También he dicho después, y no era retórica, que entendí perfectamente que la función del Presidente Lerma no era la del Secretario General del Partido Socialista, era la del Presidente de la Generalitat, Presidente de todos los valencianos.

Y usted me dice: Es que nuestro Presidente, me dice

usted ahora a mí. De verdad, que ayer no lo parecía cuando se le escuchaba a usted. No lo parecía. Y usted dice que han hecho una serie de críticas serias a la gestión del Gobierno y tal.

Le voy a decir, no creo que sea éste el debate de gestión del Gobierno, pero yo no soy quién para decir cuál es el debate, y ustedes son muy libres de enfocarlo como quieran, sin duda.

Pero es que si fuera un debate de gestión del Gobierno, que yo creo que no lo es, usted tampoco estuvo en la labor adecuada ayer, porque usted no hizo ninguna crítica a la gestión del Gobierno concreta, ni manejó unas cifras, excepto cuando habló de tres mil y quince mil en dos casos concretos, lo escuché con atención.

Creo que usted estuvo ayer, por lo que antes decía yo, que era otra alusión que, sin duda y con el cariño, y tómelo a broma, que yo hacía antes en general también era para su Grupo, lo de la ONCE, cada día un numerito.

Muchas gracias.

El Sr. President:

Muchas gracias.
Señor Gozalbo.

El Sr. Gozalbo Herrero:

Gracias, Señor Presidente.

Señor Guardiola, usted ha hecho repetida referencia a la intervención de los distintos Grupos de la Cámara en el debate que hoy termina.

Ha acusado a los Grupos de la oposición de ir perdiendo los papeles y desenfocando los objetivos en las diferentes intervenciones, y dice que éste no es un debate de gestión. Yo creo que la gestión aclara la intención.

Y, por tanto, bueno es criticar la gestión del Gobierno para ver si se corresponde con las intenciones que declara en éstos y otros debates.

Ha dicho usted que las opiniones excesivamente partidarias no ayudan a reforzar la política valenciana y la comunicación necesaria para apoyar un proyecto común.

Ha dicho que las intervenciones han estado fuera de contexto, con texto y tiesto.

Ha hecho referencia a enseñar el puñal por parte de los Grupos de la oposición y casi nos ha incitado a rematar.

Yo creo que la oposición ejerce críticas constructivas y recomendaciones para que el Gobierno las tome o no en consideración, ése es su problema. Pero, en definitiva, estamos cumpliendo con nuestra obligación de parlamentarios cuando venimos a aportar alternativas a los proyectos que está desarrollando el Gobierno, que deben ser escuchadas con respeto, aunque no sean compartidas por su Grupo o por el Gobierno que ustedes sustentan.

Nuestra obligación es evitar que en algunos planteamientos económicos el Gobierno Valenciano nos convierta las eras en parques tecnológicos y los trillos en tecnología avanzada como parece en alguna de las manifestaciones del Presidente.

Y nosotros estamos obligados a denunciar las carencias, a apoyar los buenos proyectos y a proponer las alternativas que creamos oportunas.

Esta es nuestra misión como parlamentarios y como representantes de los Grupos de la oposición.

Muchas gracias.

El Sr. President:

Muchas gracias.
Señor Guardiona, tiene la palabra, si la pide.

El Sr. Guardiola Sellés:

Gracias, Señor Presidente.

Mi duda en pedirla era porque, realmente, quiero hacer un comentario al respecto, pero no creo que se me haya rebatido.

Yo creo que hasta puedo compartir lo que usted ha dicho. Y me gustaría compartir más cosas.

Porque su Grupo es un Grupo que yo no he citado en mi intervención especialmente, porque creo que uno acuda a este debate desde posición como la suya primera de ayer, que yo creo que era de tipo general, permite llegar a acuerdos concretos que a todos benefician porque, vuelvo a decir, es un problema de reforzar y potenciar y afirmar la política de la Generalidad.

En ese tipo de lenguaje yo creo que todos los Grupos podemos llegar a entendernos, en una u otra cosa. En el lenguaje de su segunda intervención de ayer, me permitirá que le diga que nos pone las cosas muy difíciles, muy difíciles porque, yo tengo una lista ahí, que no voy a leer, de adjetivos que usted empleó ayer, hay veintisiete contados, todos fuertes, y yo creo que no se correspondían ni al tono de la intervención del Presidente ni a la relación que el Grupo Parlamentario Socialista ha mantenido con todos los Grupos de esta Cámara, y con el suyo en concreto también.

En ese sentido, yo quiero tomar de su intervención lo que creo que tiene de positivo y ofrecimiento por parte suya, y decirle que estamos dispuestos a que cualquier Grupo nos plantee, claramente, sin amago —y ésa era la referencia del puñal— sin el amago, y el zig-zag y el requebro que uno, al final no sabe dónde están, no sabemos dónde están Sus Señorías.

Y cuando uno se mueve tanto es que al final ya no sabe dónde está nadie ni se le encuentra.

Cuando ustedes planteen algo claramente y sepamos qué pretenden, a lo mejor resulta que ya lo está haciendo el Gobierno Valenciano, y se lo explicaremos y lo entienden.

O, a lo mejor, es algo que no se está haciendo porque todos debemos, y ustedes muy especialmente, aportar sugerencias y proyectos, e ideas, pues a lo mejor no se está haciendo y se hace.

Pero para ello, ya le digo, proponga usted con claridad y no amague tanto.

Gracias.

El Sr. President:

Muchas gracias.

El Pleno se suspende y se abre un plazo de treinta minutos para que los Grupos Parlamentarios puedan presentar las Propuestas de Resolución.

Al mismo tiempo se convoca a la Junta de Portavoces.

(Són les 12'15 hores.)

(Es reprén la sessió a les 12'45 hores, sota la Presidència del Senyor Vice-President Primer, Senyor Soler i Marco).

El Sr. Vice-President Primer:

Senyories, es reprén la sessió.

Aquest Ple es reprendrà el pròxim dimarts, dia vint-i-set a les onze hores del matí.

Senyor Guardiola, ¿per a qué vol la paraula?

El Sr. Guardiola Sellés:

Per una qüestió en relació amb la continuació del Ple.

El Sr. Vice-President Primer:

Per una qüestió d'ordre, supose. Té la paraula.

El Sr. Guardiola Sellés:

Gràcies.

Jo voldria saber si a la vista de la suspensió temporal que s'anuncia del Ple, i del caràcter que ha tingut el debat, cabrà presentar esmenes transaccionals, com sempre s'ha pogut, i convé i necessitem tots el Grups, als efectes de preparar el treball d'ací al dimarts que ve.

I és una pregunta que faig al President.

El Sr. Vice-President Primer:

Aquesta Presidència entén que és una pregunta que en aquest moment no té resposta. Ha estat un tema suficientment tocat en la Junta de Síndics, i crec que és inadequat fer esta pregunta en est Ple.

Ho lamente perquè crec que no era una qüestió d'ordre.

Moltes gràcies i fins el dimarts que ve.

(S'alça la sessió a les 12'55 hores.)

DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS VALENCIANES

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 332 01 00. Ext. 45 i 48.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 12. 46014 València.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES VALENCIANAS

Edición y suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 332 01 00. Ext. 45 i 48.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 12. 46014 Valencia.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.